

Sag. Jeg tror, det er rigtigt at faa det hele samlet under een Ledelse.

Johan Knudsen: Landstingsudvalgets Betænkning over det foreliggende Lovforslag oplyser, at der ogsaa i Landstinget har været Medlemmer, der ønskede, at Administrationen af Statsskovvæsenet skulde udgøre et selvstændigt Departement i Landbrugsministeriet. Jeg kan ikke andet end billige denne Tanke, fordi ogsaa jeg mener, at den juridiske Overbestyrelse paa mange Maader har været Skovbruget til Fortræd. Imidlertid ønsker ogsaa jeg dette Lovforslag fremmet allerede i denne Samling, og jeg skal derfor indskrænke mig til at understrege Landstingsbetænkningens Ord og Ønsket om, at Tanken om Oprettelsen af et selvstændigt Departement for Statsskovbruget ikke maa betragtes som henlagt, men maa blive optagen til fornyet Overvejelse, naar der indvindes Erfaringer med Hensyn til den nye Ordningens Fordele eller Mangler.

Som ærede Medlemmer have set, er dette Lovforslag undergaaet væsentlige Forandringer, siden det blev fremsat i det andet Ting, idet der til Hjælp for Direktøren i Stedet for en „Forstmester“ og en „Forstsekretær“ nu foreslaas ansat to Statsskovridere, der skulle fungere for et Tidsrum af indtil 5 Aar ad Gangen. Direktøren for Statsskovbruget skal have den egentlige Inspektion af Distrikterne, navnlig hvad angaar Hugst og Kultur, og de to Statsskovridere skulle efter hans Bestemmelse udøve Tilsyn, dog uden at der tillægges dem selvstændig Myndighed overfor de udøvende Statsskovridere, men man haaber, at Forretningerne i Direktoratet ville kunne fordeles til de to Skovridere efter deres Kundskaber og Evner, saaledes at de kunne blive Specialister paa deres Omraader, og naar Forholdene gøre det ønskeligt, kunne de udtræde af Direktionen og overtage Ledelsen af et Distrikt. Det er muligt, at denne Ordning, der nu foreslaas, er at foretrække for den oprindelig foreslaaede. Men jeg finder dog, der er noget underligt i, at de to i Direktoratet ansatte Statsskovridere paa en Maade skulle inspicere deres Kolleger i Distrikterne uden at have nogen selvstændig Myndighed.

Af mindre Betydning er det, at man i Landstinget ønskede at komme bort fra de tyske Betegnelser for dem, der have med Skovbruget at gøre. Det er en Smags-sag, om man foretrækker den fra Fransk udledede Titel „Direktør“ for den fra Tysk

udledede „Overforstmester“. Men har Landstinget ikke gjort sig skyldig i en Inkonsekvens, naar man har ønsket Titelen „Forstassistent“ bibeholdt? Her vilde Betegnelsen „Skovbrugsassistent“ vist være mere passende.

Der findes i Bemærkningerne til § 10 i Kommissionsmindretallets Forslag til Lov om Ordningen af vort Skovvæsen en god Idé, som vel ikke kunde tages op i dette stærkt begrænsede Lovforslag, men paa hvilken jeg tillader mig at henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed. Den gaar ud paa, at den nuværende ganske meningsløse Deling af Skovfogedklassen i to Grupper, Skovfogder og Opsynsmænd, bør bortfalde. Før havde man hele tre Slags Skovfogder, de egentlige Skovfogder, Opsynsmændene og Skovløberne af første Klasse, uagtet disse tres Virksomhed var ganske ens. Et Sidestykke til en saadan Gruppering har neppe eksisteret i nogen anden Administrationsgren her til Lands.

Maa jeg ogsaa henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa den højst uheldige Maade, hvorpaa de vordende Skovridere, Skovbrugsassistenterne, uddannes til Skovridervirksomheden. Tidligere var omtrent Halvdelen af Skovbrugskandidaterne, der vare ansatte i Statsskovbrugets Tjeneste, altsaa Forstkandidaterne, som vel nu skulle kaldes Skovbrugskandidater, Ihændehavere af nogle af de bedste Skovfogedbestillinger, særlig af dem, der laa lidt langt borte fra Skovridergaardene. Denne Skovfogedbestilling var en ypperlig Forskole for Skovridervirksomheden, og Assistenten erhvervede sig i denne en fortrinlig praktisk Uddannelse. Men disse Kandidat-Skovfogedstillinger bleve, uvist af hvilken Grund, inddragne, saa vidt jeg ved, med Undtagelse af Tjenesten i Jægersborg Hegn. Saaledes som Assistenternes Uddannelse nu er, er den efter min Mening overmaade mangelfuld. Assistentgerningen bestaar nemlig dels i Kontorarbejde i Overførster eller Skovriderkontorerne, dels i Taksationer, Opmaalinger og Tegnearbejder. De henleve deres bedste Aar uden at have noget med det virkelige, praktiske Skovbrug at gøre; og de ere næsten lede og kede af det hele, naar de endelig opnaa at blive Skovridere. Jeg vil spørge mine ærede Kolleger, Landmændene, hvad de vilde sige, hvis man til Bestyrere af deres Gaarde tilbød dem en Landbrugskandidat, som i de sidste 15—20 Aar, siden han tog sin Landbrugseksamen, kun havde beskæf-